

savremene poezije

DANI I DANI

Po neki dan je takav
da je istovetan meni

Ima dana kad krv se lije kad i sunce
kad cveta meso od bola istovremeno
kad i cveće probija na granama
ima dana mračnijih od noći.

Ima dana morskih dubina po kojima plovi
riba naše misli, ribe muzike naših misli,
dana koji stoje samo na glavnom trgu
i po svima ulicama bacaju samo seni.

Ima dana koji ne počinju od jutra.
krupnih dana bez plave i repa,
došlih s brda s dola, pokupljenih
s konca s konopca.

Ima dana koji s noćima počinju
i s jutrima završavaju,
dana okrenutih naglavce.

Nekim danima vidimo samo ledja kad odlaze,
nekima samo lice i odmah prodju.

Ima dana koji liče na naše prijatelje,
i onih nakaznijih od svih naših mrtnja.

Ima dana koji na nas liče, i njih želimo da zaustavimo
da stoje kao ogledala, da ih gledamo i da nas gledaju,
da se u njima proveravamo proveravajući ih.

Ima dana koji pevaju i koji su gluvi,
brbljivih i čutljivih, ima ih svakojakih.
Umornih, koji su žuštali
pre nego što su nam i na prag
stigli.

Ima jedrih dana i kosturastih.
Ima danonoćnih dana koji nikada ne prestaju.
Znam da ih ima. I samo se njih plašim.
Da mi nikada ne dodju, da ih nikad ne sanjam.
Oni bi mi pojeli sve dane, sve moje dane
i one do kojih mi je najviše stalo.

KOKA TANASKOVIĆ

ČEKANJA

Kamen na crnici bestelesnog;
ptica je poletela visoko
ustreptala je misao na krivom ogledalu noći
bol u noktima i utkano ime — u more
uzaludno...
Želja na kamenu sećanja
Dan u sivom avanu nad glavom — rominja
u magli ispresecanih krovova suzi žutokljun —
... i to rasteruje i sivo, i zeleno, i nagodinano
i niču staze — za sunce.
Kamen leti sa lastama...

TRAGOVI

Stope se osećaju ustremljenim ciljem otisnutih puteva
preko sunca dolazi se do jutra samo čekanja...
Nikad se na jednom zalasku ne završava dan
senka samo umire na početku igre noći
zvezde nemaju onda učešća...
I daljine donose mir.

DUŠAN MAKSIMOVIĆ

BOL

Bol je pauk što se njiše u mreži i vreba
Bol je oblak što lije kišu
Bol je čovek koji je pobjegao u samog sebe
Bol je ptica što maše jednim krilom

VLADIMIR TOMIN

Kada tišine navale

Znam
kada navale tišine
poželeću gtrasno da povraci budu
običnost

Kad tišine navale
vraćanja neće biti
ni milosti za vapaje ni očiju punih
/ni nadanja neobjašnjivo

lepih
Bićemo jednostavno lepi i tužni
kao trenuci ili prolaznici
odbegli u sebe

Kada navale tišine
želje će bezuspešno krstariti poljima
koja smo zauvek ostavili

Neko će jecati zbog povrataka
neko će smišljati ludost
plakati niko neće

Novi Sad, 1956

Mihailo BABINKA

PETAR DOBROVIĆ

SEDEĆI AKT